

niind că unele conflicte sunt recente, iar altele își au originea în trecut, fiind rezultatul unor evoluții istorice complexe.

Capitolul 4 – *The structuring of identities* – tratează o problemă fundamentală: cum se structurează și se definesc identitățile etnice, cu exemplificări din Kurdistan, Guyana, Burundi, India și fosta Uniune Sovietică. Astfel, este subliniat faptul conform căruia etnicitatea devine un pivot pentru organizarea și mobilizarea indivizilor și grupurilor în lupta pentru recunoaștere, egalitate și libertate. Dinamica și evoluția conflictelor etnice din Kurdistan, Liban, Africa, Guatemala, Fiji, Burundi, Pakistan și fosta Uniune Sovietică reprezintă subiectul capitolului 5 – *The dynamics of conflict*.

În capitolul 6 – *Ethnic conflict and economic development* – se analizează modul în care conflictele etnice afectează dezvoltarea economică a unor state, dar și modul în care, în unele cazuri, dezvoltarea inegală poate fi un factor al acestor conflicte. Capitolul 7 – *Ethnic policies* – prezintă câteva strategii politice în legătură cu diversitatea etnică din unele țări (Kurdistan, Pakistan, Senegal, Iugoslavia). Guvernanții sunt adesea participanți activi în dinamica și evoluția conflictelor: numeroase state nu recunosc pluralismul etnic din interiorul granițelor. În capitolul 8 – *International dimensions of ethnic conflicts* – sunt explicate anumite implicații internaționale ale conflictelor etnice. Subiectul capitolului 9 – *The seeds of conflict: racism, anti-semitism and xenophobia: a case study of United States* – se referă la rasism și xenofobie ca “ingrediente” ale conflictelor etnice din Occident. În capitolul 10 – *Conflict management and the multi-ethnic state* – Rodolfo Stavenhagen compară soluțiile care au determinat rezolvarea unor conflicte etnice cu cele care au eșuat.

Această lucrare prezintă materiale comparative și abordări disciplinare distincte despre originea și evoluția conflictelor etnice, politicile etnice ale statelor-națiune

și diferite încercări de rezolvare a conflictelor etnice. Include materiale despre Asia, Africa, Orientul mijlociu, fostele țări comuniste, Statele Unite și America Latină. Proiectul de cercetare condus de UNRISD este comparativ, în sensul că analizează conflicte etnice care se desfășoară în aceeași perioadă, dar pe continente diferite. *Ethnic conflicts and the nation-state* (1996) este o lucrare care merită citită, în sensul că ea contribuie la o mai bună înțelegere a dinamicii conflictelor, schimbării și dezvoltării.

Cristina Chiru

***România Socială. Revistă de cultură socială și politică*, 2001, nr. 1 (100 p.)**

Asociația Româna de Sociologie, Asociația pentru Promovarea Asistenței Sociale și Institutul Social Român au lansat o publicație inedită pe harta revistelor românești de profil: *România Socială. Revistă de cultură socială și politică*. Revista se adresează publicului larg, interesat în acest domeniu: intelectuali de diverse formații, studenți la discipline sociale, profesioniști în aceleași domenii, oameni politici, specialiști din administrație. Este concepută și scrisă mai ales de sociologi sau de oameni cu interes și sensibilitate pentru *social*, înțeles într-un sens larg.

România Socială se dorește a fi, așa cum Dimitrie Gusti preconiza pentru revista *Sociologie Românească* în primul ei număr, “o tribună consacrată adevărului social românesc”. Pe aceeași idee este axată și una dintre mizele cruciale ale publicației: inventarierea problemelor sociale ale României de astăzi, plasată într-un context nou, inedit, și a cărei *agendă socială* își cere intempestiv decriptorii și evaluatorii. Problematika abordată prin materiale teoretice și empirice se focalizează pe realitatea românească, citită însă atât din perspectiva evoluțiilor interne, cât și din perspectiva fenomenelor globale în care aceasta este, implicit sau explicit, parte.

România socială își propune să lanseze și să impună un concept nou, mai cuprinzător și aflat în relație de convergență cu cel dintâi, anume, *cultura socială și politică* la nivelul publicului românesc interesat, prin stilul de abordare, strategia și configurația materialelor. "Cifrele" – rezultatele cercetărilor – vor fi îmblânzite în paginile revistei și somate să se dezvăluie și să vorbească în limbajul tuturor.

După 1989, unul dintre fenomenele care au marcat decisiv și, din păcate, negativ traiectoria societății românești post-revoluționare este cel legat de configurarea *discursului public* – comentariu, analiză și evaluare socială. Fenomenul nu este nou și a fost observat cu aproape două sute de ani în urmă de către cel care a dat numele sociologiei, Auguste Comte. Acesta semnală apariția unei veritabile noi "clase" care a invadat, atunci ca și acum, coloanele ziarelor, tribunele sau sălile de conferință; astăzi, televizorul este mijlocul predilect de manifestare. Auguste Comte îi numea, ținând seama de mediul de proveniență, "literatori", "exponenți ai clasei subiective echivoce"; "aflații în treabă", s-ar putea completa, după vorba unui cugetător român... Din această categorie s-au recrutat, în anii din urmă, și categoria de tristă (re)amintire numită a "analizatorilor sociali". Aceștia au acaparat rapid o bună parte a discursului public în România, iar efectele sunt funeste. O secțiune însemnată a acestuia a alunecat pe panta diletantismului trufaș, obturând astfel considerabil analiza și cercetarea reală și competentă a spațiului social post-revoluționar. Vocea sociologului, cu excepția intervalelor electorale care îl aduce în prim plan prin sondajele de opinie, a fost și este încă marginală la nivelul discursului public.

România socială își propune să ofere o

tribună de exprimare a discurs public și competent, să devină un veritabil spațiu de dialog între specialiștii științelor sociale și publicul românesc interesat. Doar așa demersul sociologului va pătrunde cu adevărat și eficace în cetate. În marea tradiție a școlii Sociologice a lui Dimitrie Gusti, *România socială* nu propune *cultura socială* doar ca demers teoretic (*sociologia cogitans*), ci și ca demers practic, ca acțiune socială (*sociologia militans*). Evaluarea problemelor sociale va fi prelungită cu analiza perspectivelor și posibilităților de acțiune; analiza politicilor sociale va căpăta un loc special.

Revista își propune, prin urmare, să devină locul de întâlnire al unor proiecte și perspective ce vizează societatea românească, cadrul unui dialog între specialiștii care, indiferent de profilul lor, se confruntă continuu și sistematic cu probleme sociale de diverse tipuri și care simt, din această pricină, nevoia dezvoltării capacităților de înțelegere și acțiune.

România Socială propune o strategie educațională dublă: participarea, pe de-o parte, a *sociologului*, somat astfel să intre *cu adevărat* în dialog cu publicul în mijlocul căruia evoluează, pe de altă parte, cum spuneam, a publicului cititor, invitat la un exercițiu de *lectură sociologică* a realităților românești, segment al unui proiect mai larg de *educație sociologică* pe care revista și-l propune pe termen lung. *România Socială* își propune astfel să popularizeze și să impună perspectiva și lectura sociologică asupra societății și să faciliteze, prin aceasta, prezența "vocii" sociologului în spațiul public și civic românesc.

Paul Ghițiu
Simona Vonica